

Sygn. akt I C 433/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę:

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 433/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 kwietnia 2018 roku, skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w postępowaniu elektronicznym, powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego K. K. kwoty 32.336,70 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazano, że powód domaga się zapłaty wskazanej kwoty tytułem zawartej z pozwanym umowy pożyczki. Pozwany nie spłacał zaciągniętego zobowiązania w terminie, nie spłacił długu także po wezwaniu go przez powoda do zapłaty.

/pozew – k. 3 - 5/

Postanowieniem z dnia 28 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzew w Łodzi.

/postanowienie k. 5v/

Na rozprawie w dniu 4 marca 2019 roku nie stawiała się żadna ze stron.

/protokół k. 69/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank S.A. w W. zawarł z K. K. w dniu 11 października 2016 roku umowę pożyczki.

/bezsporne/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu jako nieudowodnione.

Powód wskazał w pozwie, że domaga się zasądzenia dochodzonej kwoty z tytułu wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanego K. K. na podstawie zawartej przez strony umowy pożyczki. Powód nie załączył jednak żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska – w szczególności nie przedstawił dokumentu umowy pożyczki na okoliczność jej zawarcia czy wyciągu z ksiąg bankowych na okoliczność wartości istniejącego z tego tytułu zadłużenia.

Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 17 grudnia 1996 r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997 r., z.6 - 7, poz.76).

W niniejszej sprawie nie ma żadnych podstaw do zwolnienia strony powodowej z ciężaru gromadzenia materiału procesowego i dowodzenia faktów.

Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 4 września 2013 r., I ACa 259/13, lex nr 1381585).

W rozpoznawanej sprawie do okoliczności, które pierwszoplanowo wymagają wykazania przez stronę powodową należy istnienie wierzytelności wobec pozwanego oraz jej wysokość, czego powód nie uczynił. Powód nie przedstawił ani umowy bankowej, z której wynika roszczenie. Nie wskazał nawet wysokości kwoty, jaką miała otrzymać pozwany, poprzestając na stwierdzeniu, że „pozwany zobowiązał się m. in. do terminowej spłaty określonej sumy pieniężnej na rzecz powoda”. W związku z tym niemożliwe jest ustalenie dokładnych warunków tejże umowy i tym samym stwierdzenia, czy roszczenie pozwu jest uzasadnione.

W ocenie Sądu Rejonowego, powód nie wykazał ani istnienia przysługującej mu wierzytelności ani tym bardziej jej wysokości. Powód ograniczył się do wskazania okoliczności faktycznych w treści pozwu, nie załączając na ich poparcie żadnych dowodów

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 28 lutego 2013 roku (I ACa 873/12, lex nr 1344240) podkreślił, że reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. W pierwszej kolejności obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie. Innymi słowy, jeżeli nie można stwierdzić, że powód udowodnił podstawy faktyczne swego żądania, powództwo zostanie oddalone i to niezależnie od postawy pozwanego. Ujemne dla pozwanego skutki procesowe jego bezczynności, aktualizują się tylko w przypadku, gdy dowody statuujące jego odpowiedzialność, skutecznie przeprowadzi przeciwnik procesowy.

Przy takim rozumieniu ocenianych przepisów prawa procesowego należy stwierdzić, że pomimo bezczynności pozwanego w procesie nie było podstaw do wydania przez Sąd wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W § 2 tego przepisu wskazano, że w takim wypadku

przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W rozpoznawanej sprawie pomimo przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda zawartych w pozwie, okazały się one niewystarczające dla uwzględnienia powództwa. Samo domaganie się zasądzenia określonej kwoty pieniężnej nie stanowi dowodu na zasadność roszczenia.

W ocenie Sądu Rejonowego, przepisy dotyczące wyroków zaocznych, w żadnym razie nie mają na celu ominięcia podstawowych reguł dotyczących ciężaru dowodu.

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 września 2013 r., I ACa 494/13, lex nr 1378705).

Jak zostało to wskazane powyżej powód nie wykazał na jakiej podstawie doszło do wyliczenia kwoty dochodzonej w przedmiotowej sprawie. Nie przedstawiono żadnych kalkulacji dotyczących zaległości pozwanego, sposobu oraz okresu za jaki zostały naliczone odsetki za opóźnienie w zapłacie. Nie wykazano także, że wzywano pozwanego do zapłaty wskazanej w pozwie sumy.

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy oddalił powództwo.